

...

A KÚRIA

mint felülvizsgálati bíróság

v é g z é s e

Az ügy száma:

Kfv.V.37.245/2026/13.

A tanács tagjai:

dr. Márton Gizella tanácselnök

dr. Demjén Péter előadó bíró

dr. Vitál-Eigner Beáta bíró

Ságiné dr. Márkus Anett bíró

dr. Stefancsik Márta bíró

A felperes:

felperes1 Zrt.

(cím1)

A felperes képviselője:

Gremesperger Ügyvédi Iroda

(eljáró ügyvéd: dr. Gremesperger Gábor;

cím2)

A felperesi érdekelt:

Minisztérium által képviselt Magyar Állam

Agrár- és Élelmiszergazdaságért Felelős

(cím3)

Az alperes:

Pest Vármegyei Kormányhivatal

(cím4)

Az alperes képviselője:

dr. Révész Zoltán kamarai jogtanácsos

A per tárgya:
jogvita

erdészeti ügyvel kapcsolatos közigazgatási

A felülvizsgálati kérelmet előterjesztő fél: az alperes

A felülvizsgálattal támadott határozat: Budapest Környéki Törvényszék
107.K.701.250/2025/13. számú ítélete

Rendelkező rész

A Kúria a Budapest Környéki Törvényszék 107.K.701.250/2025/13. számú ítéletét hatályon kívül helyezi, az elsőfokú bíróságot új eljárás lefolytatására és új határozat hozatalára utasítja.

A végzés ellen további felülvizsgálatnak nincs helye.

I n d o k o l á s

A felülvizsgálat alapjául szolgáló tényállás

[1] A hrsz helyrajzi számú földrészleten található erdő erdőrészletben és a hrsz1 helyrajzi számú földrészleten található erdő1 erdőrészletben gépjárműhasználatra alkalmas út került kialakításra. A erdő erdőrészletben található hrsz2 helyrajzi számú földrészlet vonatkozásában a terület erdőgazdálkodója a felperes.

[2] A hrsz3 és a perrel érintett hrsz2 helyrajzi számú földrészleten kialakított útról közelíthetők meg kizárólagosan az úttal szomszédos lakóingatlanok. helység1 Község Önkormányzata kezdeményezte az utak önálló helyrajzi számon történő földhivatali nyilvántartásba való bejegyeztetését, melynek érdekében 2023. december 7-én egyeztetésre is sor került az önkormányzat, az érintett ingatlanok tulajdonosi joggyakorlójának, vagyonkezelőjének, a természetvédelmi és erdészeti hatóságnak a részvételével. helység1 Község Önkormányzata nyilatkozata szerint az utakat nem az önkormányzat alakította ki, azok több évtizeddel korábban jöttek létre. Ezek az utak biztosítják az utakkal szomszédos lakóingatlanok megközelítését, ezért az utak tisztázatlan jogi helyzetének rendezése érdekében próbált eljárni.

[3] Az alperes mint erdészeti hatóság a tudomására jutott engedély nélküli igénybevétel kapcsán 2023. október 27-én kelt PE/ERDŐ/9907-3/2023. számú végzésével fennmaradási eljárást indított, többek között a felperest mint feltételezett igénybevevőt is felhívta nyilatkozattételre és a fennmaradáshoz szükséges dokumentumok benyújtására az erdőről, az erdő védelméről és az erdőgazdálkodásról szóló 2009. évi XXXVII. törvény (a továbbiakban: Evt.) 85. §-a alapján.

[4] A felperes nyilatkozatot nem tett és a fennmaradáshoz szükséges dokumentumokat sem csatolt.

[5] Az alperes a 2025. július 7-én kelt PE/ERDŐ/04660-1/2025. számú határozatával a hrsz helyrajzi számú földrészleten található erdő erdőrészt tekintetében a felperest, mint erdőgazdálkodót, a hrsz1 helyrajzi számú földrészleten található erdő1 erdőrészt vonatkozásában pedig az Agrárminisztériumot, mint a tulajdonosi joggyakorlót és a Nemzeti Földügyi Központ jogutódját a határozat véglegessé válásától számított 60 napon belül arra kötelezte, hogy az Evt. 85. § b) pontja alapján az engedély nélküli igénybevételt szüntesse meg, az érintett területeken kialakított aszfaltozott utat szüntesse meg, és az eredetközeli erdőtalaj állapotot állítsa helyre.

[6] Az alperes megállapította, hogy az érintett erdőrészekben gépjármű-használatra alkalmas út kialakítása, az Evt. 77. § (1) bekezdés b) pontja szerinti igénybevételnek (termelésből kivonásnak) minősül, az út létesítéséhez az Evt. 78. § (2) bekezdése szerinti, az erdészeti hatóság előzetes engedélyét nem kérték, az igénybevétel engedély nélkül valósult meg. A Nemzeti Földügyi Központ nyilatkozata szerint nem volt tudomása a kialakított útról, annak használatáról, az időközben létrejött építményekről és telekszerkezetről, továbbá az igénybevételhez és a hasznosításhoz nem járult hozzá. Az alperes rögzítette, hogy az érintett területeknek bejegyzett vagyonkezelői vannak. helységi Község Önkormányzata nyilatkozata szerint a hrsz1 és hrsz2 helyrajzi számú földrészleten található utakat önálló helyrajzi számon erdészeti magánútként jegyeztetnék be a földhivatali nyilvántartásba, ehhez azonban szükséges lenne az érintett ingatlanok vagyonkezelőinek beleegyező nyilatkozata, valamint az erdészeti és természetvédelmi hatóság előzetes, elvi hozzájárulása. Ezzel összefüggésben egyeztetésre és helyszíni bejárásra is sor került. Az önkormányzat további nyilatkozata szerint az érintett terület a HÉSZ-ben már útként szerepel, ennek megvalósítása érdekében megkereste a Nemzeti Földügyi Központot, ugyanakkor közölte, hogy az utat nem az önkormányzat jelölte ki és nem is alakította ki.

[7] Az alperes rögzítette, hogy az érintett földrészletek vagyonkezelői, a felperes és a Duna-Ipoly Nemzeti Park az eljárás során nyilatkozattételi jogukkal nem éltek. Megállapította továbbá, hogy az igénybevevő személye nem állapítható meg egyértelműen, és az igénybevétel fennmaradásának engedélyezéséhez szükséges dokumentumokat sem bocsátották rendelkezésére, ezért az Evt. 85. § b) pontja alapján a hrsz helyrajzi számú földrészlet (erdő erdőrészt) tekintetében a bejegyzett erdőgazdálkodót, a hrsz1 helyrajzi számú földrészlet (erdő1 erdőrészt) vonatkozásában pedig – erdőgazdálkodó hiányában – a tulajdonost kötelezte a helyreállításra. Az igénybevevő beazonosíthatatlansága miatt bírság kiszabására nem került sor.

A kereset, érdekelti nyilatkozat és a védirat

[8] A felperes keresetlevelében az alperes határozatának – csak a rá vonatkozó részét támadva –, kérte annak megsemmisítését és az alperes új eljárásra kötelezését.

[9] Előadta, hogy a hrsz helyrajzi számú földrészleten található erdő erdőrészlet területén évekkel korábban természetben kialakult, gépjármű-közlekedésre alkalmas aszfaltozott út található, amelyet elsősorban a környékbeli ingatlanok tulajdonosai használnak. Az út jogilag rendezetlen helyzetének rendezése érdekében helységi Község Önkormányzatának polgármestere 2023. májusában az Agrárminisztériumhoz fordult, ismertetve a kialakult helyzetet, valamint az önkormányzat szabályozási tervét és javaslatát. Az út rossz állapotára tekintettel a polgármester a Nemzeti Földügyi Központhoz is fordult annak érdekében, hogy az utat önálló helyrajzi számon „erdészeti magánút”-ként jegyezzék be, továbbá hatósági állásfoglalás iránti kérelmet nyújtott be az alpereshez az út jogi helyzetének tisztázása érdekében.

[10] Előadta továbbá, hogy az út a utcanevek1 utca, valamint az erdő között elhelyezkedő, hozzávetőlegesen harminc telek megközelítésének egyetlen lehetőségét biztosítja. E telek korábban egységet képeztek, majd hatósági eljárásban, engedély alapján megosztásra kerültek, tulajdonosaik építési engedélyt kaptak és az ingatlanokon építményeket létesítettek. A Nemzeti Földügyi Központ a telekalakításhoz szükséges tulajdonosi hozzájárulás megadását többek között a felperes hozzájárulásához kötötte, amelynek érdekében az önkormányzat 2023. októberében megkereste a felperest. A felperes előadása szerint 2023. október 18-án név helységi lakos – a felperes feltételezése szerint a utcanevek lakói nevében eljárva – ugyancsak megkereste a felperest az út felújítása és jogi helyzetének rendezése érdekében.

[11] A felperes előadta, hogy 2023. november 8-án tájékoztatta név arról, hogy a hrsz helyrajzi számú ingatlan erdő, illetve kivett kopárság művelési ágú, fokozottan védett terület, a Duna-Ipoly Nemzeti Park része, továbbá az általa említett út jogilag nem létezik és az ingatlannyilvántartásban sem szerepel. Közölte azt is, hogy az út jogi helyzetének tisztázásáig nem áll módjában az út használatára és karbantartására vonatkozó vagyongazdálkodási hozzájárulást kiadni. A felperes 2023. november 8-án széleskörű egyeztetés megtartását javasolta az érintett szervek részvételével, amelyre 2023. december 7-én került sor, majd helyszíni bejárást is tartottak.

[12] Előadta azt is, hogy az alperes, mint erdészeti hatóság elutasította a polgármesternek az út jogi helyzetének tisztázására irányuló hatósági állásfoglalás iránti kérelmét, és ezzel egyidejűleg a tudomására jutott engedély nélküli igénybevétel miatt 2023. október 27-én az Evt. szerinti fennmaradási eljárást kezdeményezett.

[13] Álláspontja szerint az alperes megsértette az általános közigazgatási rendtartásról szóló 2016. évi CL. törvény (a továbbiakban: Ákr.) 2. §-ában foglalt jogszerűség elvét és az Ákr. 62. §-ában előírt tényállástisztázási kötelezettséget, amikor az út igénybevevőjét nem tekintette egyértelműen megállapíthatónak. Álláspontja szerint az alperes előtt ismert volt, hogy az utat a környező, hozzávetőlegesen harminc teleknek a tulajdonosai használják, ezért az igénybevevők köre az alperes rendelkezésére álló adatok alapján beazonosítható volt, így a felperes engedély nélküli igénybevétel megszüntetésére kötelezése jogsértő. Hivatkozott arra

is, hogy a határozat végrehajtása esetén a közel harminc telek tulajdonosainak és haszonélvezőinek jogos érdekei és jóhiszeműen szerzett jogai sérülnének, mivel a telkek más módon nem közelíthetők meg.

[14] A felperesi érdekeltként perbelépett, az Agrárminisztérium által képviselt Magyar Állam szintén az alperes határozatának megsemmisítését és az alperes új eljárásra kötelezését kérte. Előadta, hogy a helység1 külterület hrsz2 helyrajzi számú ingatlan a Magyar Állam 1/1 arányú tulajdonában és a felperes1 Zrt. vagyonkezelésében áll, míg a helység1 külterület hrsz3 helyrajzi számú ingatlan szintén a Magyar Állam 1/1 arányú tulajdonát képezi. Az ingatlanok tulajdonosi joggyakorlója az Agrárminisztérium.

[15] Álláspontja szerint az alperes jogszabályellenesen és nem kellő gondossággal járt el, amikor megállapította, hogy a fennmaradáshoz szükséges dokumentumok megküldésére nem került sor, illetve az igénybevevő személye nem állapítható meg egyértelműen. A felperesi érdekelt szerint az igénybevevők köre beazonosítható, a körülmények pedig az alperes előtt is ismertek voltak, ezért az alperes nem csak a felperesnek, hanem a felperesi érdekeltnek is jogsérelmet okozott.

[16] Előadta továbbá, hogy a hrsz helyrajzi számú földrészleten évekkel korábban gépjármű-közlekedésre alkalmas aszfaltozott út alakult ki, amely jelenleg az egyetlen lehetőséget biztosítja a utcanevek1 utca, valamint az erdő között található telkek tulajdonosai számára ingatlanjaik megközelítésére, és amelynek rossz állapota miatt felújítása indokolt. Előadta, hogy több egyeztetésre és helyszíni bejárásra került sor, amelyeken a Polgármesteri Hivatal, a Nemzeti Földügyi Központ, mint a tulajdonosi joggyakorló jogelődje, valamint az érintett hatóságok vettek részt, és amelyek során megállapították az út tényleges használatának módját és körülményeit. Ezt követően az alperes elutasította a polgármester hatósági állásfoglalás iránti kérelmét, az Evt. alapján fennmaradási eljárást kezdeményezett, továbbá nyilatkozattételre hívta fel a feltételezett igénybevevőket, valamint az igénybevétellel érintett ingatlan ingatlannyilvántartásba bejegyzett tulajdonosát és haszonélvezőjét, majd meghozta a keresettel támadott határozatát.

[17] A felperesi érdekelt az Evt. 85. § b) pontjának, valamint az Ákr. 2. §-ában és 62. §-ában foglalt rendelkezések megsértésére hivatkozott. Bizonyítási indítványt nem terjesztett elő.

[18] Az alperes védiratában fenntartotta a határozatában foglaltakat, mint megalapozott és jogszerű döntést, kérte a kereset elutasítását. Álláspontja szerint a tényállást tisztázta, és a rendelkezésre álló adatok alapján jogszerű döntést hozott.

Az elsőfokú ítélet

[19] Az elsőfokú bíróság ítéletével az alperes határozatát – teljes egészében – megsemmisítette, és az alperest új eljárásra kötelezte.

[20] Kifejtette, hogy a perben abban a jogkérdésben kellett állást foglalnia, hogy az Evt. 77. §-ára figyelemmel mi minősül az erdő engedély nélküli igénybevételének, továbbá az alperes

a rendelkezésére álló adatok alapján helyesen jutott-e arra a következtetésre, hogy az igénybevevő személyének megállapíthatatlansága miatt a felperest, mint erdőgazdálkodót, illetve a felperesi érdekeltet, mint tulajdonost kellett a helyreállításra kötelezni.

[21] Utalt az Evt. 85. §-ában, valamint az Ákr. 2. §-ában és 62. §-ában foglalt rendelkezésekre, továbbá az Evt. 77. §-ára, amely meghatározza az erdő igénybevételének eseteit. Álláspontja szerint az Evt. 77. §-ában meghatározott igénybevételi esetek alapján megállapítható, hogy ki minősül igénybevevőnek, és ennek megfelelően az Evt. 85. § a) vagy b) pontja alkalmazandó-e.

[22] Mindezek alapján arra a következtetésre jutott, hogy az alperes határozata érdemi felülvizsgálatra alkalmatlan, mivel az alperes nem tett eleget a tényállás teljes körű tisztázására irányuló kötelezettségének és az ezzel összefüggő indokolási kötelezettségét is megsértette.

[23] Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy az alperes a tényállástisztázási kötelezettsége körében elmulasztotta tisztázni az Evt. 77. §-ában szabályozott igénybevétel fogalmát, amelyre az alperes határozata nem, csupán a védirat utalt. Nem fogadta el az alperes tárgyaláson előadott álláspontját sem, amely szerint az igénybevétel kizárólag egyszeri magatartással valósulhat meg. Álláspontja szerint az Evt. 77. §-a alapján az igénybevétel nem csak egyszeri, hanem folytatólagos vagy folyamatosan tanúsított magatartással, akár időlegesen, akár huzamosabb ideig tartó tevékenység gyakorlásával vagy fenntartásával is megvalósulhat.

[24] Megállapította továbbá, hogy az alperes rendelkezésére álltak azok a tények, adatok és körülmények, amelyek alapján megállapíthatta volna az igénybevevő személyét. E körben utalt arra, hogy az alperes tudomással bírt az ingatlanok jogi helyzetének rendezése érdekében folyó egyeztetésekről, a helységi község polgármestere által csatolt szabályozási tervről és javaslatról, továbbá a 2023. december 7-ei egyeztetésről és helyszíni bejárásról, amelyen az alperes is részt vett, és amelynek során az út tényleges használatának módja és körülményei megállapításra kerültek. Rögzítette azt is, hogy az alperes az út jogi helyzetének tisztázására irányuló hatósági állásfoglalás iránti kérelem elutasítása során szerzett tudomást az engedély nélküli igénybevételről, amely alapján a fennmaradási eljárást megindította. Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy az alperes sem a védiratában, sem egyéb írásbeli vagy tárgyaláson tett nyilatkozatában nem cáfolta a felperes által bizonyítékokkal alátámasztott tényeket és körülményeket, ezért a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 78. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 203. § (2) bekezdésére figyelemmel úgy tekintette, hogy az alperes a felperes tény- és jogállításait, valamint bizonyítékait nem vitatta. Rámutatott arra is, hogy a lakók személye ismert.

[25] Az új eljárásra nézve előírta, hogy az alperes szerezze be a hivatalos tudomása körébe tartozó dokumentumokat, így különösen az egyeztetésekről készült jegyzőkönyveket, feljegyzéseket és benyújtott okiratokat, és azok elemzését követően állapítsa meg a releváns tényeket, valamint az igénybevétel módját az Evt. 77. §-ába történő beillesztéssel és meghatározással. Előírta továbbá az igénybevevő személyének megállapítását, mivel álláspontja szerint az beazonosítható, továbbá azt, hogy az alperes a határozatában rögzítse a

releváns tényállási elemeket, tüntesse fel az alkalmazott jogszabályi rendelkezéseket, - így különösen az Evt. 77. §-át - és a feltárt tényállásból okszerű jogi következtetést vonjon le. Az igénybevevő beazonosításával és az igénybevétel pontos módjának meghatározásával kell a helyreállításra kötelezésről rendelkezni.

A felülvizsgálati kérelem és ellenkérelem

[26] A jogerős ítélet ellen az alperes nyújtott be felülvizsgálati kérelmet, amelyben a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárás lefolytatására és új határozat hozatalára utasítását kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság iratellenesen állapította meg, hogy az alperes határozatában elmulasztotta tisztázni az igénybevétel fogalmát, és e körben az Evt. 77. §-ára csak a védírat utalt. Előadta, hogy a határozatában kifejezetten rögzítette, hogy az erdőrészekben gépjárműhasználatra alkalmas út kialakításával megvalósult az Evt. 77. § (1) bekezdés b) pontja szerinti igénybevétel (termelésből kivonás) és egyértelműen meghatározta az igénybevételnek tekintett cselekményt, nevezetesen az út kialakítását, illetve megépítését, ezért a határozat érdemi felülvizsgálatra alkalmas volt. Előadta továbbá, hogy bár az igénybevétel adott esetben tevékenység gyakorlásával is megvalósulhat, a jelen ügyben az igénybevétel létesítmény (az út) létrehozásával, egyszeri cselekménnyel valósult meg.

[27] Fenntartotta azt az álláspontját is, hogy az igénybevevő személye nem állapítható meg. Álláspontja szerint a puszta használat nem minősül igénybevételnek, a lakók csupán élnek azzal a lehetőséggel, hogy az utat valaki megépítette, ezért az út használói nem tekinthetők igénybevevőknek. Előadta, hogy az eljárás során nem volt megállapítható, ki építette meg az utat. Rámutatott, hogy az út használóihoz nem köthető az igénybevevők köre, mivel az utat az ott lakókon kívül más személyek is használhatják. Hivatkozott arra is, hogy az Evt.-ben nincs olyan rendelkezés, amely az igénybevétel fogalmát az érdekeltséggel kapcsolná össze, és ha az úton megszűnne a közlekedés, az igénybevétel továbbra is fennállna, mivel az út által elfoglalt erdőterületen továbbra sem lehetne erdőgazdálkodási tevékenységet folytatni.

[28] A felperes felülvizsgálati ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályban tartását kérte. Fenntartotta az elsőfokú eljárásban előadott tény- és jogállításait, és teljes mértékben egyetértett a jogerős ítéletben foglaltakkal.

[29] Álláspontja szerint az igénybevevők köre egyértelműen megállapítható, mivel azok a környékbeli utcák és az érintett erdőrészlet között található telkek tulajdonosai és haszonélvezői, akik ingatlanjaikat kizárólag az út használatával tudják megközelíteni, ezért az Evt. 85. § b) pontja alapján nem a felperest, mint erdőgazdálkodót, hanem az út tényleges igénybevevőit kellett volna helyreállításra kötelezni.

[30] Hivatkozott arra, hogy az alperes felülvizsgálati kérelmében maga is elismerte, hogy az igénybevétel tevékenység gyakorlásával is megvalósulhat. Álláspontja szerint az út használata, mint folytatólagos vagy folyamatos magatartás megvalósítja az Evt. 77. § (1) bekezdés b) pontja szerinti igénybevételt, míg az alperes által említett alkalmi használók – így különösen a látogatók, a hókotrók, a mentők és a tűzoltók – nem minősülnek igénybevevőknek.

[31] Hivatkozott a Szegedi törvényszék K.700.313/2022/15. számú ítéletére, valamint a Kúria Kfv.II.37.153/2021/6. és Kfv.V.37.715/2022/5. számú ítéleteire is, amelyek szerint az erdő engedély nélküli igénybevétele esetén a jogsértő állapot folyamatosan fennáll, ezért az igénybevétel mindaddig tart, amíg a jogellenes állapot fennáll, továbbá az igénybevétel kezdetének és az építmény létrehozója személyének nincs jelentősége, mivel a jogsértő állapot elkövetője az engedély nélkül igénybe vett terület igénybevevője, illetve használója.

[32] Álláspontja szerint az alperes megsértette az Ákr. 2. §-ában foglalt jogszerűség elvét és az Ákr. 62. §-ában előírt tényállástisztázási kötelezettséget, továbbá a határozat végrehajtása a környékbeli ingatlanok tulajdonosainak jogos érdekeit és jóhiszeműen szerzett jogait sértené, mivel az érintett telkek más módon nem közelíthetők meg. Álláspontja szerint a jogerős ítélet megfelel a jogszabályoknak, és az ügy érdemére kiható eljárási szabálysértés nem történt.

A Kúria döntése és jogi indokai

[33] A Kúria az alperes által benyújtott felülvizsgálati kérelmet a Kp. 118. § (1) bekezdés a) pont ad) alpontja alkalmazásával befogadta, mivel az alperes a felülvizsgálati kérelmében eljárásjogi jogszabálysértést valószínűsített az elsőfokú bíróság részéről a tényállás tisztázására vonatkozó kötelezettség – a 2009. évi XXXVII. törvény 77. §-ában meghatározott igénybevétel fogalmának értelmezésével összefüggő – megítélése körében.

[34] Az alperes felülvizsgálati kérelme – az alábbiak szerint – alapos.

[35] A Kúria a jogerős ítéletet – a Kp. 115. § (2) bekezdése folytán alkalmazandó 108. § (1) bekezdése alapján – a felülvizsgálati kérelemben megjelölt jogszabálysértések és a felülvizsgálati ellenkérelem korlátai között, a befogadott jogkérdésben bírálta el.

[36] A Kúria döntését a jogerős ítélet meghozatalakor rendelkezésre álló iratok, adatok és bizonyítékok alapján, a Kp. 120. § (5) bekezdésére figyelemmel hozta meg.

[37] Az Evt. 77. §-a az erdő igénybevételének eseteit, míg az Evt. 85. §-a az engedély nélküli vagy engedélytől eltérő igénybevétel jogkövetkezményeit szabályozza. Az Evt. 85. § alkalmazása során az igénybevétel fogalmát az Evt. 77. § rendelkezéseire figyelemmel kell értelmezni, mivel az Evt. 77. §-ában meghatározott igénybevételi magatartás alapján ítéltető meg, hogy ki tekinthető az Evt. 85. § szerinti igénybevevőnek.

[38] A jogerős ítélet abból indult ki, hogy az Evt. 77. §-ában meghatározott igénybevétel nem kizárólag egyszeri magatartással, hanem folytatólagos vagy folyamatosan tanúsított tevékenység gyakorlásával, illetve annak fenntartásával is megvalósulhat. Ebből, valamint abból a körülményből, hogy az érintett utat meghatározott személyek folyamatosan használják, személyük pedig ismert, arra a következtetésre jutott, hogy az Evt. 85. § b) pontja szerinti igénybevevő személye megállapítható volt. Erre alapítva tévesnek ítélte az alperesnek azt a megállapítását, hogy az igénybevevő személye nem állapítható meg, és ebből az Ákr. 62.

§-ában foglalt tényállás-tisztázási kötelezettség megsértésére következtetett. A jogerős ítélet e jogértelmezése téves.

[39] A jogerős ítélet jogszerűségének felülvizsgálata során abból kellett kiindulni, hogy az alperes az engedély nélküli igénybevételt az Evt. 77. § (1) bekezdés b) pontja alapján állapította meg. A határozat szerint az érintett erdőrészeket gépjármű-közlekedésre alkalmas út került kialakításra, amely az erdő termelésből való kivonásával járó igénybevételt valósította meg, és erre alapította a hatóság az engedély nélküli igénybevétel megállapítását, valamint az Evt. 85. § alkalmazását. A perben ezért annak volt jelentősége, hogy e törvényi tényállás alapján kit kell az Evt. 85. § alkalmazásában igénybevevőnek tekinteni.

[40] Az elsőfokú bíróság e jogkérdés megítélése során tévesen értelmezte az Evt. 77. § (1) bekezdés b) pontját. E rendelkezés az erdő termelésből való kivonásával járó létesítmény elhelyezését vagy tevékenység gyakorlását minősíti az erdő igénybevételének. A jelen ügyben az engedély nélküli igénybevétel alapját az képezte, hogy az érintett erdőterületen út került kialakításra, amely az erdő termelésből való kivonását eredményezte. Az elsőfokú bíróság abból, hogy az Evt. 77. § szerinti igénybevétel meghatározott esetekben folyamatos magatartással is megvalósulhat, valamint abból, hogy a kialakított utat meghatározott személyek folyamatosan használják, arra a következtetésre jutott, hogy e személyek az Evt. 85. § alkalmazásában igénybevevőnek tekinthetők. E következtetés azonban nem vezethető le az Evt. 77. § (1) bekezdés b) pontjából. Az, hogy a kialakított utat jelenleg kik és milyen módon használják, nem azonos az Evt. 77. § (1) bekezdés b) pontja szerinti igénybevétel törvényi tényállásával, ezért a jelenlegi használók személyének ismertsége önmagában nem alapozza meg az Evt. 85. § szerinti igénybevevő személyének megállapíthatóságát.

[41] Mindezekből következően a jogerős ítélet tévesen állapította meg, hogy az alperes az igénybevevő személyének feltárása körében megsértette az Ákr. 62. §-ában foglalt tényállás-tisztázási kötelezettségét.

[42] A felperes által hivatkozott Kfv.II.37.153/2021/6. és Kfv.V.37.715/2022/5. számú kúriai határozatok részben eltérő tényállás és jogkérdés mellett születtek. Azokban a Kúria azt vizsgálta, hogy az engedély nélküli igénybevétel folyamatos jogsértő állapotnak minősül-e, illetve ennek milyen jelentősége van a szankció alkalmazása szempontjából. A jelen ügyben ezzel szemben az eldöntendő jogkérdés az Evt. 77. § (1) bekezdés b) pontja szerinti igénybevétel és az Evt. 85. § szerinti helyreállításra kötelezhető személyének tisztázása volt. Mindamellet a Kúria rá kíván mutatni, hogy a Kfv.V.37.715/2022/5. számú határozatban {Indokolás [51], [55]} kifejtette, hogy azt kellett vizsgálni, hogy egy ingatlanon több évtizede megtalálható büfé üzemeltetője (bérlője) által a tulajdonos által a vendéglátó egységet és a hozzátartozó létesítményeket érintően engedélyezett felújítás és átalakítás folytán igénybevétel egyrészt a büfé létesítésével, illetve annak későbbi átalakítással, felújítással (a büfé bővítésével) történt-e, tisztázva azt is, hogy hol húzódik az erdőterület határa. Ebben az esetben a létesítmény (illetve később újabb létesítmény) megvalósításával egyszeri cselekményként volt értelmezett az igénybevétel, ezért írta elő a Kúria annak vizsgálatát is, hogy a büfé az Evt. hatályba lépése előtt létesült-e, pontosan milyen átalakításra, újabb terület igénybevételére került-e sor és az igénybevétel erdőterületen valósult-e meg. A felperes iratellenesen állította, hogy a Kúria ebben a határozatában, a [23] bekezdésében az igénybevételt folyamatos cselekménynek tekintette, mert az idézett [23] bekezdés az elsőfokú ítélet megállapítását és nem a Kúriáét tartalmazza. A Kfv.II.37.153/2021/6. számú

határozatban erdőrészetek engedély nélkül létesített kerítéssel történő, más ingatlanokhoz való csatolásával és az erdőrészetben az elkerített területen elhelyezett létesítmények, építmények elhelyezésével valósult meg az igénybevétel, az igénybevevő a terület tulajdonosa volt. A felperes ezen ítélet kapcsán is tévesen állítja, hogy a [15] bekezdés a Kúria megállapítását tartalmazza, mert az az elsőfokú ítélet megállapítását rögzíti. A felperes által hivatkozott Szegedi Törvényszék ítélete nem precedens, annak precedenshez kötődő kötőereje nincsen.

[43] Mindezek alapján a Kúria arra a következtetésre jutott, hogy a jogerős ítélet az Evt. 77. § (1) bekezdés b) pontjának téves értelmezésén alapul. Út létesítésével az igénybevétel egyszeri cselekményként megvalósult, igénybevevőnek az út létesítője tekinthető. Amennyiben az igénybevevő személye nem tisztázható a több évtizede létesített út kapcsán, abban az esetben az Evt. 85. § b) pontja alapján a felperest, mint erdőgazdálkodót kell a helyreállításra kötelezni, mivel a fennmaradáshoz szükséges dokumentumokat nem csatolta.

[44] Erre figyelemmel a Kúria a jogerős ítéletet a Kp. 121. § (1) bekezdése alapján hatályon kívül helyezte, és az elsőfokú bíróságot új eljárás lefolytatására és új határozat hozatalára utasította.

[45] A jogerős ítélet téves jogértelmezésére figyelemmel az erre alapított, a megismételt eljárásra adott iránymutatás sem tartható fenn. A megismételt eljárásban az elsőfokú bíróságnak a keresetet a jelen végzésben kifejtett jogértelmezés alapulvételével kell ismételten elbírálnia. Ennek során az alperesi határozat jogszerűségét a kereseti kérelem keretei között, az Evt. 77. § és 85. § rendelkezéseinek a jelen végzésben kifejtett jogértelmezés alapján kell elbírálnia. A felperes hivatkozott arra, hogy a helyreállítás előírása környékbeli ingatlanok tulajdonosainak jogos érdekeit sérti, mert az elbontandó út a telkeik megközelítését szolgálja, de ennek a jogkövetkezménynek az elhárítása érdekében a felperesnek állhatna rendelkezésre jogi eszköz a fennmaradáshoz szükséges dokumentumok benyújtásával.

[46] Az elsőfokú bíróságnak a keresethez kötötten, a keresetösségi jogra is figyelemmel csak a felperesre vonatkozó határozati döntést lehet felülvizsgálnia, a felperesi érdekelt perbe lépése folytán – az érdekelt általi perindítás hiányában – a felperesi érdekeltre vonatkozó határozati rendelkezést nem vizsgálhatja, annak hatályon kívül helyezéséről sem dönthet.

A döntés elvi tartalma

[47] *Az Evt. 77. § (1) bekezdés b) pontja szerinti igénybevétel nem azonos a kialakított út későbbi használatával, ezért az Evt. 85. § szerinti igénybevevő személye nem határozható meg az utat használók személye alapján.*

Záró rész

[48] A Kúria a felülvizsgálati kérelmet a Kp. 115. § (2) bekezdése alapján alkalmazandó Kp. 107. § (1) bekezdése szerint – tárgyalás tartása iránti kérelem hiányában – tárgyaláson kívül bírálta el.

[49] A Kúria a felperes, az alperes részére történő felülvizsgálati perköltség megállapítását mellőzte. A felperes perköltség iránti igényét a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi és kamarai jogtanácsosi költségről szóló 17/2024. (XII. 9.) IM rendelet 3. § (2) bekezdésére alapította, egyúttal a perköltség megállapítását a Kúria mérlegelésére bízta. Az alperes perköltség iránti igényét ugyancsak a 17/2024. (XII. 9.) IM rendelet 3. § (2) bekezdésére alapította. A hivatkozott rendelkezés szerinti perköltség felszámításához szükséges adatokat – így különösen az elvégzett tevékenység munkaórában meghatározott időráfordítását – egyik fél sem jelölte meg, ezért a Kúria a Kp. 35. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 81. § (1)-(5) bekezdéseire figyelemmel a felülvizsgálati perköltség megállapítását mellőzte.

[50] A végzés ellen további felülvizsgálatnak a Kp. 116. § d) pontja alapján nincs helye.

Budapest, 2026. június 25.

dr. Márton Gizella s.k.
s.k.

dr. Demjén Péter s.k.

dr. Vitál-Eigner Beáta

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró

Ságiné dr. Márkus Anett s.k.

dr. Stefancsik Márta s.k.

bíró

bíró

A kiadmány hitelül:

tisztviselő